

Erdély Dániel :
Az elhasználatlan lélek

Ázbej Kristóf fogalom volt. Egész életemben hallottam a nevét, már 20 éves korom óta – mindenütt és permanensen. Aztán 50 fölött összefutottunk. Megérte. Betöltötte a hozzá fűzött reményeket. Pont azért, mert elhasználatlan-lelkű, reményteljes és reményt keltő figura. Olyannal jött, amit az ember 14-24 évesen szentül hisz, aztán csak akar, később sóvárog érte, majd el-el felejtí: Jó lenne együtt dolgozni! Éltrevalóbb gyereket, mint az övé aligha láttam. Szóval jó ott, ahol ő jól van, jól vannak, jól vagyunk. És szerény és dolgoz és friss és, ami új: az ember becsatlakozna. Fuzionizmusa az embert beavatja, bevonja. Nem szeretném sokakhoz hasonlítani, pedig az egész termése egy hivatkozás, rétegek dulakodása. Ki és hogyan legyen felül, hogy lógjon ki a többi alól, hogy nyomuljon és rendezze, ami az ideálshoz vezet. Pedig az együttesen készített munka gátolhatja az átélést, az elmélyülést. Néha rajongok. Hát ez annyira jó, hogy megindította a klaviatúrámat. Ez ritka. Mikor írtam legutóbb? Talán Schmalról. Referenciális művészi attitűd. Valamire hivatkozik, bevon valakit, de Ázbej az élőket vonja be, még hozzá élve, azaz akcióba von. Milyen mű az, ami, ha megnézem, abban a pillanatban folytatni akarom? Egy olyan bevonulás az életünkbe, ami reményt kelthet. Mégis megszentelhetők a hétköznapijaink? Mégis igaza lett Marcuse-nek? A termelőerők fejlettségének bizonyos fokán a létünk esztétikai kategóriákba emelkedhet és a természetes tevékenységek közé emelkedik az alkotás, a közös munka. De nem is egyszerre? Itt még egy dimenzió megjelent. Mindegy az idő! Előkunkorodik a hátsó réteg, layerek feleselnek egymással az informatikával fertőzött agyunkban. És, hogy ott bizsereg Warhol, a pop és Jim Dine, hála Istennek. Ez nem hivatkozás, hanem a gondolat tisztaságát ünneplő élvezet, amelyhez a használatlanság elvezet. A tubusból, fotórétegekből, emlékképekből összeszövött klasszikus realista montázs. Akkor jó egy bemutatkozó szituáció ha vagy jobban szeretem vagy jobban megismerem magam, ha rohad is a szívem, a lelkem, az egóm. Itt ezek az érzések és ez az élmény személyessé tehető és delegálható. A lelkiismeret stafétabotját kínáló alkotói program. Csak gratulálni tudok, mert nem tudom, mihez, de az csobog és igazi és ott van, bennünk!

(Ázbej Kristóf, Nagy arcok a házban, Fészek Galéria, 2015. március 31-től – 2015. április 24-ig)